

Balada o bohatýrovi na Dunajci

To bylo v dobách, kdy lišky dávaly dobrou noc a počasí se měnilo, jak si velký otec Nebe povídal vtipy s matičkou Zemí.

Inu řekl si bohatýr, Ilja Muromec: „Nuž, Polovce jsem posekal, matičku Rus osvobodil, na Dunajec pojedou a tu řeku pokořím a slávu svou rozšířím.“

Armáda veliká, nikoliv však z Rusi, ale z Ostravy vyrazila, aby bohatýrovi cestu usnadnila. Přes hory, doliny, města i vesnice bohatýr cestou necestou jel, aby ke kýženému cíli dorazil.

Na druhý den, co slunce vystoupilo na nebe veliké, bohatýr před řekou stál a plavidlo své na vodu dal. „Již let dlouhých pět jsem řeky světa brázdil aniž by jediná kapka krve, jediný šrám, jediný kámen či vlna zvrhla loď mou, tak já svou zbroj vezmu na svou hruď a s tebou se Dunajče budu dnes a zítra potýkati a na souboj tě vyzývám!“ Muromec Ilja bohatýr zvolal, mokem silným se posilnil a do lodi své vstoupil i potomka svého, jako háčka v předu usadil.

„Nuže, bohatýre, pojď, tvou výzvu já přijímám a rád se s tebou v boji rovném i nerovném utkám!“ Řeka promluvila a poprvé bohatýrovi svou tvář ukázala a plavidlo dnem vzhůru poslala. Nezalekl se bohatýr hrozeb, loď svou zpět dnem dolů otočil a směle po proudu vyrazil.

A řeka promluvila opět: „Tak bohatýre, nebojácny si a vody se nebojíš? Já ještě zbraně své neskládám a zvu tě na souboj druhý! Uvidíme, jak zde si poradíš!“ I peřej bohatýrovi do cesty postavila.

A bohatýr poté, co loď z vln podruhé vylovil, opět mocného elixíru se napil a hrdě prohlásil: „Nebojím se tě řeko! Já pádlo své opět do tě vnořím a tebe překonám!“

I v Červenom Kláštore sobě na hodinku pokoj dali a oddechu si dopřáli. A po odpočinku vydatném Dunajec třetí kolo začal: „Peřeje tě nezlomily, tak kluzký kámen já tobě postrčím, at si vody mé snáze zapamatuješ!“

Tak se stalo. Ale bohatýr znechucen tak podlým úderem svého protivníka malosti nepropadal. I opět vsedl na plavidlo své a vyrazil do kaňonu zvoucí se Park Pieninský. I bohatýr převahu nabral, nástrahy soka i pomocníků jeho překonával, až dojel k zatáčce dvojité, mírnou skalou končící.

„Zde na tomto místě já svou past přichystala, a tvou snahu zde ukončím a slávu tvou pokořím!“ I bohatýr s háčkem svým vjel do vody zrádné a řeka vracákem svým zastavila plavbu jeho potřetí a do svých vln bohatýra přijala počtvrté.

„Neleknou se tě, řeko zrádná, znovu ten úsek propluji a odvahu svou prokážu!“

Stalo se, ale řeka opět svou sílu z proudu vzala a bohatýra se synem převrátila. „Mě, bohatýre nepřemůžeš, zde je síla má a já tě dál nepustím!“

„Neleknou se tě, řeko zákeřná, tentokrát já sám, bez pomoci propluji tvým kouskem. A ukážu ti, že bohatýra nepřemůžeš, nepřemůžeš jeho duši, jeho odvahu s tebou se potýkati!“

I pustil se bohatýr odhodlaně potřetí a naposled vstříc své jisté záhubě, řeka se snažila, seč mohla, leč bohatýr pevně vládl otěžemi své lodě a pádlem zasahoval slabiny soka svého....

„Překonal si mě, bohatýre, uznávám vítězství tvé, dnes je to chvíle tvá.“ Dunajec promluvil. „A na počest tohoto slavného potýkání necht' toto esíčko zve se tvým jménem, bohatýre!“

A stalo se. Když vodáci z Campanuly plují po této řece, nikdy se nezapomenou zmínit o tomto slavném boji, a na místě bohatýrova esíčka, se zastavují, aby vzdali hold jak řece, tak bojovníkům, co její vodu bez bázně pili.

A že je to jenom balada? Kdo ví.....

Pitr

„A ten tvůj koráb, veliký Gosudare, na němž jsem se plavil po Černém moři, skřípěl a nakláněl se na bok i ve slabém větru a bylo v něm nemálo vody.“

1697, Jemeljan Ukrajincev caru Petru I. o první velké ruské válečné lodi „Krepost“